

ΓΝΩΣΤΑ ΚΑΙ ΑΓΝΩΣΤΑ

Γράφει ο Αντώνης Αμπατζής → ampandonis@gmail.com

Η ΠΑΡΑΚΜΗ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Με ποιά μορφή έχει χτυπήσει η κρίση την Αυστραλία

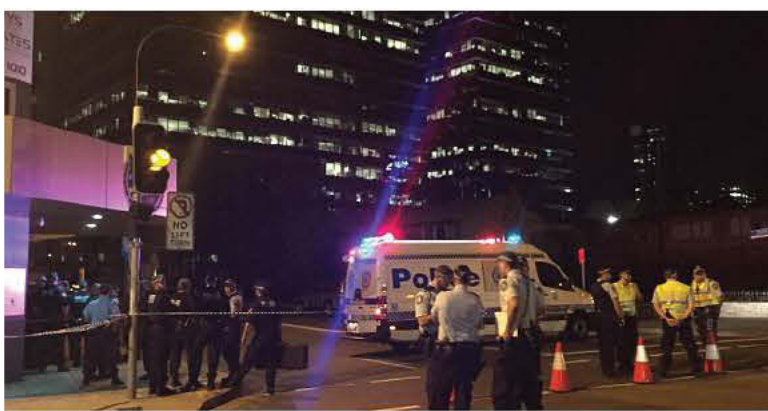
Πριν από δύο εβδομάδες στο Σίδνεϊ και συγκεκριμένα στην περιοχή της Παραμάτα, έλαβε χώρα άλλο ένα περιστατικό, το οποίο χαρακτηρίστηκε ως τρομακτική επίθεση. Ένας νεαρός ηλικίας μόλις δεκαπέντε χρόνων επιτέθηκε και σκότωσε σχεδόν εξ' επαφής έναν πολιτικό υπάλληλο της αστυνομίας. Η ενέργεια αυτή έγινε έξω από το στρατηγείο της αστυνομίας της πολιτείας μας. Και μόνο αυτό το γεγονός αμέσως μας οδηγεί στο τρόμο. Ο συνειρμός που μας έρχεται στο νου είναι απλός: Πόσο ασφαλείς μπορεί να είμαστε αφού η ίδια η αστυνομία είναι τόσο ευάλωτη; Και δεν είναι μόνο αυτό. Η βασική λεπτομέρεια στο όλο συμβάν έχει να κάνει με παιδιά στην κυριολεξία αφού οι συνεργοί του δράστη ήταν μεταξύ σχεδόν όλου έθνους.

Στον μικρό αυτό πρόλογο δεν ανέφερε καθόλου το ότι οι δράστες ανήκαν στο μουσουλμανικό στοιχείο του Σίδνεϊ. Δεν ανέφερε ότι πριν από την επίθεση είχε προηγηθεί επίσκεψη τους στο κοντινό τζαμί, παράνομο ή μη. Ίσως τελικά να μην έχουν καμία σημασία όλες αυτές οι λεπτομέρειες. Φανταστείτε κάτι το διαφορετικό. Στην θέση τους μπορεί να ήταν για παράδειγμα άτομα από άλλες εθνότητες ή από άλλους θρησκευτικούς χώρους που με την σειρά τους, θα ήθελαν να δώσουν και να εκφράσουν το παρόν τους για διάφορα θέματα, πολιτικά, θρησκευτικά, οικονομικά που ταλανίζουν τον μικρόκοσμο τους, είτε εδώ στην Αυστραλία, είτε στις χώρες καταγωγής τους.

Και βέβαια η μεγάλη συζήτηση που άρχισε και όλοι καθόμαστε και ακούμε είναι ότι το πρόβλημα υπάρχει μέσα σε αυτές τις κοινότητες. Δηλαδή το ότι οι μουσουλμάνοι θέλουν με αυτό τον τρόπο να περάσουν την δική τους πολιτική, τα δικά τους πιστεύω, τις δικές τους πεποιθήσεις και θέλω στην Αυστραλιανή πολυπολιτισμική κοινωνία. Αυτό το έχουμε δει ανάλογα και σε άλλες περιπτώσεις με ή χωρίς αιματηρά περιστατικά εδώ στην Αυστραλία. Για παράδειγμα οι κινέζοι που προωθούν από την μεριά τους

Ο Farhad Jabar, ο 15 χρονος δράστης

Το στρατηγείο της Παραμάτα μετά το συμβάν

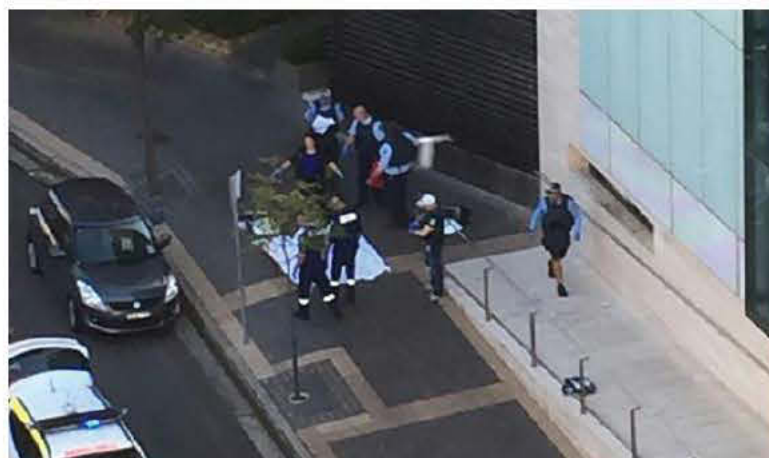
τον δικό τους τρόπο σκέψης σε όλα τα επίπεδα της ζωής, με την ανοχή της κινέζικης κυβέρνησης η οποία (ανοιχτά πλέον), βοηθά δια μέσω της κοινότητα τους, να πλησιάσει ο τρόπος ζωής μας τον δικό τους τρόπο, ερχόμενος πιο κοντά στην κινέζικη νοοτροπία και σκέψη. Και για έρθουμε και σε κάτι δικό μας, αναλογιστείτε τους Σκοπιανούς και την παραπληροφόρηση που γίνεται σχετικά με το όνομα Μακεδονία. Επίσημα η Αυστραλιανή κυβέρνηση έχει αναγνωρίσει μόνο την Συνταγματική ονομασία, αλλά άντε τώρα να εξηγήσεις στον κάθε αυστραλό, κινέζο, μουσουλμάνο, ασιάτη, νοτιοαφρικάνο, ινδό νοτιοαμερικάνο, δυτικοευρωπαίο, τί σημαίνει αυτό. Τελικά πώς μπορούν να αντιμετωπιστούν τέτοια φαινόμενα; Όλες αυτές τις μέρες ακούσαμε πλήθος αναλύσεων για το μέλλον εδώ στην Αυστραλία. Από ακραίες φωνές ρατσιστικού μίσους αλλά και φωνές θρησκευτικού φανατισμού. Κανείς όμως δεν μίλησε για την παιδεία. Το πρόβλημα τελικά όπως αρχίζει να αναδεικνύεται προέρχεται από εκεί. Και έτσι όπως πλέον φαίνεται η κρίση την Αυστραλία δεν έχει να κάνει με τα οικονομικά αλλά με την παιδεία.

Θλιβερή διαπίστωση μιας θλιβερής κατάστασης, που

έχει πάρει και παγκόσμιες διαστάσεις και που συνθέτει το σοβαρότερο πρόβλημα -ίσως του καιρού μας, την κρίση της παιδείας, που είναι μια κρίση αξιών. Η σύγχρονη παιδεία μπορεί να δίνει στους νέους κάποιες γνώσεις ως χρηστικά εφόδια, αλλά δεν τους δίνει το φως να βλέπουν μακριά και βαθιά, δεν τους δίνει την ικανότητα να πετούν. Ίσως μια ευχέρεια να περπατούν και πο

μη λειτουργεί σε εξωπραγματική βάση. Αλλά είναι αναγκαίο να διευκρινιστεί πως λέγοντας «ανάγκες», δεν πρέπει να περιοριζόμαστε μόνο στις υλικές. Και εδώ είναι ακριβώς το πρόβλημα. Αν ο προβληματισμός μας εντοπιστεί μόνο στην κάλυψη των υλικών αναγκών, μόνο στη μέριμνα να δημιουργήσουμε μια παιδεία «παραγωγική», δε θα μπορέσουμε να ξεφύγουμε από τ' αδιέξοδα. Πραγματικά παραγωγική παιδεία είναι αυτή που δημιουργεί άρτιους ανθρώπους κι όχι κάποια «στελέχη», εφοδιασμένα με κάποια στοιχεία τεχνικής δεξιότητας, που ένας άρτιος πνευματικά άνθρωπος μπορεί να κατακτήσει μέσα σ' ελάχιστο χρόνο, να τα θεωρήσει αναγκαία για τη ζωή του. Είναι θλιβερό, λοιπόν, να θυσιάζεται ο πνευματικός ρόλος του σχολείου σ' όνομα κάποιων οικονομικών, δήθεν, αναγκαιοτήτων. Αυτό είναι το πρώτο μειονέκτημα που και εμείς σαν γονείς δεν το αντιλαμβανόμαστε και με την σειρά μας θέλουμε η παιδεία να λειτουργεί με αυτή την νοοτροπία.

Ασφαλώς και δεν μπορεί ένα σύγχρονο σχολείο, για να είναι σύγχρονο, ν' αδιαφορεί για τις νέες πνευματικές καταστάσεις. Είναι αναγκαίο να προσφέρει στα παιδιά την κατάλληλη πληροφόρηση, για να ενταχθούν σωστά και ομαλά στον διαρκώς εξελισσόμενο και μεταβαλλόμενο κόσμο μας. Σε μια εποχή, όπου διασταυρώνονται καθημερινά εκατοντάδες μηνύματα, επιστημονικοί όροι και η τεχνολογία κάνει τεράστια και γοργά βήματα, είναι απαραίτητη μια επαρκής ενημέρωση και εξοικείωση με τις νέες κατακτήσεις, για να μην πέσει ο μαθητής-δέκτης σε πνευματική αφασία

Ο τόπος του εγκλήματος στο Παραμάτα

και χαθεί μέσα στο στρόβιλο των ραγδαίων εξελίξεων, βλέπε όπως π.χ ο θρησκευτικός φονταμενταλισμός.

Το σχολείο οφείλει να καλλιεργεί την ευαισθησία, τη φαντασία και την υπεύθυνη κριτική σκέψη, ώστε να μπορεί ο αυριανός πολίτης ν' αντιτάξει τη λογική του στα μηνύματα του μαζοποιημένου κόσμου μας. Προσφέροντας τη δυνατότητα λογικής ανάλυσης με γνώσεις φέροντας τη δυνατότητα λογικής ανάλυσης με γνώσεις σαφείς και τεκμηριωμένες και καλλιεργώντας την παρατήρηση, τη φιλομάθεια και την πνευματική ανησυχία, το σχολείο γίνεται το θερμοκήπιο, όπου θ' αναπτυχθούν οι αυριανοί συνεχιστές του αυριανού κόσμου. Η άσκηση της κριτικής σκέψης και της πολύπλευρης παρατήρησης ενισχύει την αυτοπεποίθηση των νέων και προσφέρει στην κοινωνία νέα δυναμικά κύτταρα, ικανά να λειτουργήσουν μέσα σε δημοκρατικές διαδικασίες.

Αλλά για τη διαμόρφωση μιας ολοκληρωμένη προσωπικότητας, εξίσου απαραίτητη είναι και η καλλιέργεια της ψυχής. Η πνευματική δύναμη χωρίς την παρουσία ανθρώπινου ήθους γίνεται δύναμη ανεξέλεγκτη και καταστροφική. Η ανθρωπιά καθορίζει το δρόμο στη δύναμη, η ανθρωπιά πρέπει και να την κατευθύνει. Κι αυτό περισσότερο πρέπει να ισχύει σε μια εποχή, όπως η δική μας, όπου πολλοί επιστήμονες αρνούνται το πηθικό βάρος των γνώσεων ή των ανακαλύψεων τους, όπου η επιστήμη καταντά απλή ειδικευμένη τεχνική δεξιότητα κι ο άνθρωπος γίνεται μέσο ή, στη χειρότερη περίπτωση, πειραματόζωο.

Σ' αυτούς τους δύσκολους από πηθική άποψη καιρούς το σχολείο οφείλει, πέρα από τα αναγκαία γνωστικά εφόδια, να εμφυτεύσει στους μαθητές την έννοια της υπευθυνότητας, της αγάπης για το συνάνθρωπο και το δημοκρατικό ήθος. Μόνο με αυτό τον τρόπο θα μπορέσει η παιδεία εδώ στην Αυστραλία να ξεπεράσει την κρίση στην οποία βρίσκεται.